

Naturstig bland tomtar och troll i Finngösaravinen

Insändare av Kjell Persson, 71 år (publicerad 28 juni 2018 i Partille Tidning)

Ravinen består av gammal havsbotten och den bördiga leran är känslig för ras. Därför har vissa delar av bäcken kulverterats men på ett ställe där bäcken fortfarande rinner öppet kan man se ett större rasområde, cirka 20 meter brett, 30 meter långt och 5 meter djupt.

I kanten av bäcken har vattnet spolat bort jorden från alars rötter så att det ser ut som en liten mangroveskog. Här kan man se **strömstaren** dyka från någon sten, och forsärlan, om man har turen med sig. Inne i skogen är det en fantastisk artrikedom. På mindre än hundra kvadratmeters yta kan man observera tall, gran, björk, ek, rönn, lönn, alm, lind, ask, asp, al, hassel, hägg, körsbär och säkert fler vid en noggrannare inventering. Längre in finns flera grova tallar drygt två meter i omkrets och granar med ännu större omfång. Tvärs genom skogen löper **stengärdsgårdar** som påminner om gamla tiders slit och här ser man ofta gärdsmyg och ibland stjärtmes.

Fortsätter man nordost ut så har man Loberget till vänster och alkärret på höger hand. Berget kallas i folkmun för Loberget, eftersom man en bister midvinterkväll har sett en stor lohanne ligga på klippan högst upp och spana efter byte eller någon kärlekskrank hona. Nedanför berget har inlandsisen härjat fritt bland klipporna och bildat olika formationer. En spetsig klippa påminner starkt om en håkåring, en hajart som finns i Kattegat. Håkåringen vakar över de förtrollande tomtebogrottorna, en större och en mindre.

Mitt i alkärret ligger den mytomspunna lilla tjärnen Hjärtsjön. Dess form påminner om ett hjärta och enligt sägnen skall en sjöjungfru där ha förlorat sitt hjärta till näcken, helt enkelt blivit förtrollad av hans gigaspel vid forsen strax ovanför tjärnen. Så är det sagt och det finns väl ingen anledning att betvivla den historien.

Ovanför alkärret växer gigantiska tallar varav en har tre toppar vilket skall vara ganska ovanligt. En annan tall, eller snarare fyra tallar ihop, kallas för fyrlingsfuran.

I en jättegran, cirka tio meter upp, kan man se en präktig häxkvast som när det gäller gran är en mutation.

Ett antal ekar, flera hundra år gamla planterade för skeppsbygge trivs också i den feta myllan, liksom hasseln som växt sig ovanligt grov.

Här inne mellan berg och kärr hörs i vårtider en mäktig symfoni av fågelsång, en sång som här fortfarande lyckas överrösta ljudet från bilar och annat. Den skira grönskan står i vacker kontrast till vitsippan som på vissa ställen färgar marken vit.

När sedan sippornas vita täcke byts ut mot nyfallen snö och bäckens sorl tystats till is kan man uppleva den totala tystnaden, en trolsk tystnad, som är så sällsynt i vår industrialiserade värld. Denna tystnad kan fortfarande upplevas i Finngösaravinen dalgång, denna gröna lunga som är så unik för Sävedalen.

Hittills har dessa oersättliga naturvärden kunnat bevaras tack vare alla engagerade entusiaster och ansvarsfulla politiker.

– hittills!